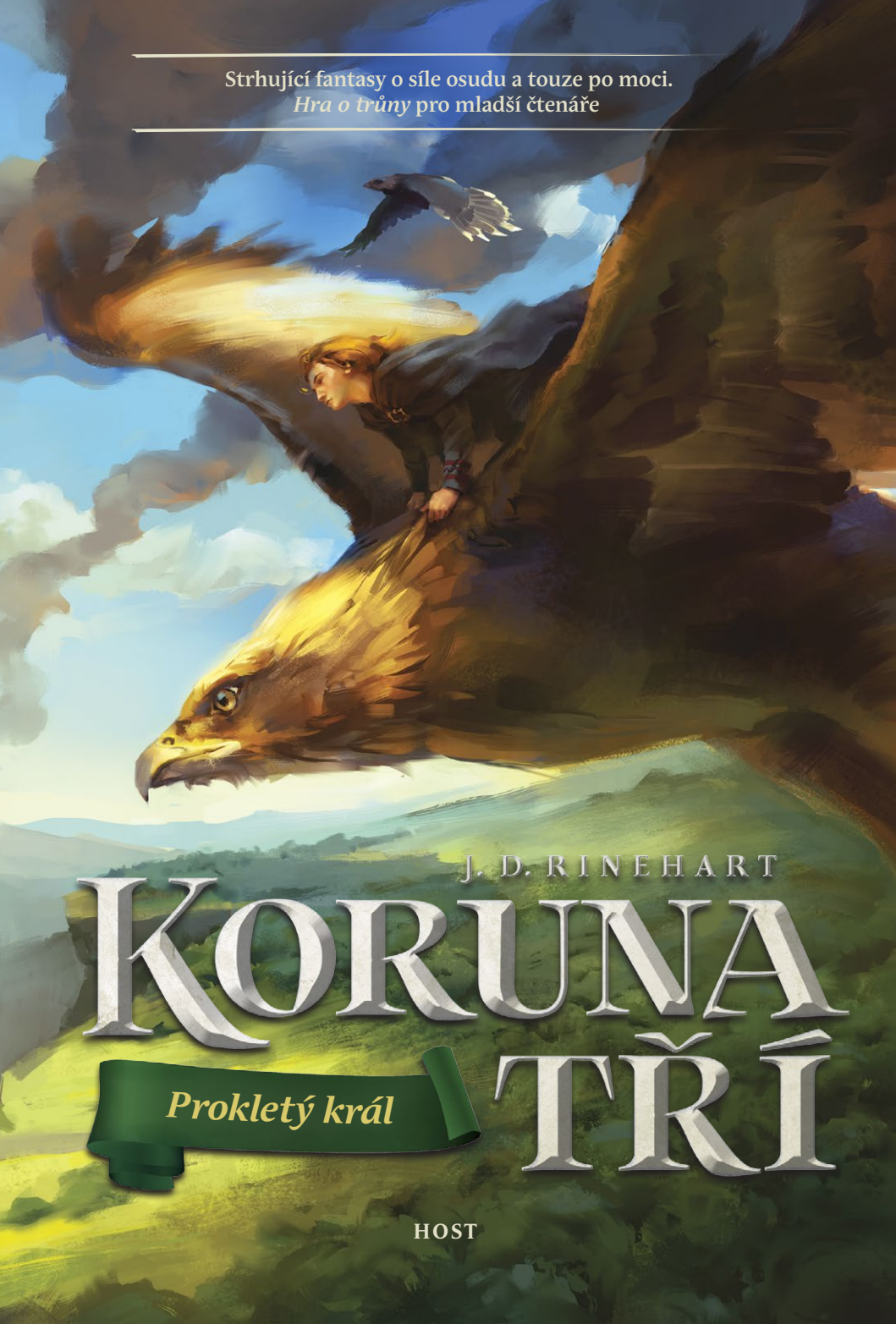

Strhující fantasy o síle osudu a touze po moci.
Hra o trůny pro mladší čtenáře

J. D. RINEHART

KORUNA TŘÍ

Prokletý král

HOST

KORUNA TŘÍ
Kniha první: Prokletý král

J. D. RINEHART

KORUNA
Prokletý král
TŘÍ

BRNO 2015

Copyright © 2015 by Working Partners Limited

Cover illustration © Filip Štorch

Translation © Romana Bičíková, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-491-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-497-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-563-5 (Formát MobiPocket)

Pro Y. K.

Zvláštní poděkování
Grahamu Edwardsovi

*V Toronii, zemi tří,
bouře dlouho zuřila,
moc svým zpěvem čarovným
slabocho zotročila.
Ctnostné krve teklo příliš
v této době podlé,
až tři hvězdy zazáří,
království se zachrání.*

*Pod novým světlem nebeským
tři dědicové vystoupí,
povládnu silám neznámým,
prokletého krále zabijí.
Tři koruny na trůn usednou
a mír do země přinesou.*

GRYNDOR

první čaroděj Toronie

Prolog

Melchior stál na nádvoří hradu Tor a vrásčitou tvář zvedal k nebesům. Na obloze hořely miliony hvězd a zalávaly svět odvěkým, ledovým světlem. Melchiorovy oči byly ale starší než všechny hvězdy.

V dávných dobách byla obloha pusté a prázdné místo. Země a moře ve stínu pod ní byly plné temnoty a podivuhodných kouzel.

V dávných dobách bylo všechno jinak.

Melchior zavřel prastaré oči a pokusil se vybavit si ten dávno ztracený svět. Ale paměť ho zradila. Minulost byla nenávratně pryč.

Ani čaroděj si nemůže pamatovat všechno, pomyslel si.

Když oči znovu otevřel, nebe nad ním se změnilo.

Přímo nad jeho hlavou teď planuly tři nové hvězdy, rámované kamenným cimbuřím na hradbách. Všechny tři měly lehký barevný nádech, jedna se třpytila zeleně, druhá červeně a poslední zářila jako zlato. A každá z nich byla mnohem jasnější než všechna ostatní nebeská tělesa. Společně visely na černočerné obloze jako nějaký neskutečný trojúhelníkový šperk.

„Prorocství,“ vydechl Melchior.

Narovnal se, jako by mu ze shrbených zad spadla tíha všech těch věků. Sukovitými prsty sevřel svoji hůl, otočil se na patě a rozběhl se ke schodům do věže. Obnošený žlutý plášť za ním

vlál jako křídla. Prolétl kolem kuchyně. V otevřených dveřích tu právě stál mladý sloužící, ozářený zezadu naoranžovělým světlem pece, a vyléval pomeje. Když kolem něj prosvištěl bělovlasý čaroděj, mladík ztuhl, cínový kotlík mu vyklouzl ze strnulých prstů a se zařinčením dopadl na kamennou dlažbu.

Melchior vybíhal schody po dvou. Schodiště se točilo podél venkovní zdi hlavní hradní věže. Jeho bosé nohy pleskaly o úzké kamenné stupně.

O tři poschodí výš se na chvíli zastavil ve dveřích a pak vběhl dovnitř. Změť klikatých chodeb vedla hluboko do nitra hradu. Chodby byly temné a liduprázdné. Armáda krále Brutana právě potlačovala povstání rebelů u Ritherlee, takže na hradě Tor skoro nikdo nebyl. Melchior zamumlal pár tajemných slovíček a vršek jeho hole se vzňal chladným plamenem, který mu osvětlil cestu.

Sklonil hlavu pod nízkým dveřním obloukem a rázným krokem vešel do prostorné, kruhové komnaty, ze které vedlo vzhůru další točité schodiště. U jeho paty hořely na rozvrzaném dřevěném stolku tři lojové svíce. Náhoda? Nebo další znamení?

Melchior na náhody nevěřil.

„Hej! Kdo je tam?“ Obloustlý strážný se probudil z dřímoty a ztěžka se škrábal na nohy. „Vy za Kaljou nesmíte. Mám svoje příkazy.“

Melchior se ale nezastavil a jen v ruce zatočil svou holí. Plamen, jímž hůl hořela, vytvořil ve vzduchu světelný kruh, který se vznesl nad strážcovu hlavu. Jakmile se ta zářivá svatozář dotkla jeho čela, strážný obrátil oči v sloup a svezl se na zem.

Melchior letmo vyhlédl z okna. Tři nové hvězdy na obloze byly jasně vidět. Strážný si jich pravděpodobně nevšiml, ale dřív nebo později si jich někdo všimnout musí a potom zburcuje ostatní.

Melchior už toho prožil tolik, že přestal počítat roky. Teď se mu ale zdálo, že ještě nikdy neměl tak málo času.

Vylétl po dvou stech a deseti schodech do Kaljiny komnaty. Schody počítal odjakživa, dělal to už úplně mimoděk. Veškerá magie se pro něj vždy skrývala v číslech. *Svět jsou čísla, najdi je, a staneš se jeho pánem.* Čísla byla jeho věděním a učením, ačkoli si byl dobře vědom, že jeho zařikávání nejsou jediným způsobem, jak získat moc.

Magie nebyla jen v číslech.

Na vrcholku schodiště byly masivní dveře z dubového dřeva. Melchior je prudce rozrazil a vpadl do rozlehlé místnosti s vysokým stropem. V krbu se mihotaly plameny, zdi byly ověšené tapiseriemi. Další chodba vedla kolem stolu a židle z leštěného dřeva až do komnaty, ve které stála postel s hedvábnými nebesy.

Na posteli ležela žena s unaveným výrazem ve zrudlé tváři. Dlouhé, rudozlaté vlasy měla zpocené a zacuchané.

„Mají oči po otci,“ zašeptala.

Melchior se zastavil. Poklekl vedle postele a položil hůl na přehoz. Chladný plamen na jejím vršku pomalu uhasl. Čaroděj sice právě proběhl celým hradem, ale oddychoval klidně a pravidelně.

„Jsou tři,“ řekl.

„Ano,“ přikývla Kalja.

Na posteli vedle ní ležely tři malé uzlíčky. Na první pohled se mohlo zdát, že jsou to jen balíky špinavého prádla. Ale Melchiora to neoklamalo.

Sklonil se k nim, rozhrnul látku a prohlédl si je. V každém uzlíčku bylo jedno novorozeně a každé z nich bylo stejně zrůžovělé jako jejich matka. Všechna měla stejné rudozlaté chmýří a oči temné jako noc.

„To prorocství,“ ukázal Melchior k oknu, za kterým jasně zářilo nové trojčipé souhvězdí.

„Celou tu dobu, co jsem je nosila pod srdcem, jsem si namlouvala, že to není pravda,“ vzdychla Kalja. „Ani teď tomu nemůžu uvěřit.“

„S vírou to nemá nic společného,“ namítl tiše Melchior. „Je to osud. Toronie už tisíc let nezná nic jiného než válku. A tady,“ roz-
přáhl ruce nad miminky, „konečně leží naděje na mír.“

„Ale poslat je pryč je tak těžké...“

„Nemáme jinou možnost, Kaljo. Osud je neúprosný.“ Znovu namířil prst k oknu. Hvězdy neochvějně stoupaly po noční obloze. „Tři hvězdy, každá za jedno dítě, přesně jak to stojí v proroctví. Král ty hvězdy uvidí a já už před ním tvoje děti nebudu moci držet v tajnosti.“

Kalja se rozrušeně obrátila k miminkům. „Vždyť jsem je sotva přivedla na svět. Jak je teď můžu opustit?“

„Pokud mi je nedovolíš vzít pryč, tvoje děti zemřou.“

Ta slova Kalju tvrdě zasáhla. Melchior se nenáviděl za to, že musí být tak krutý.

Jenže pokud rychle nezakročím, všechno bude ztraceno.

„To by neudělal,“ zalapala Kalja po dechu.

„Ale udělal. Sama víš lépe než kdokoli jiný, co přesně v pro-
roctví stojí. Králi se narodí trojčata, která svého otce zabijí a společně se ujmou vlády. Teprve když usednou na trůn, pozná Toronie opět mír.“ Pokynul k novorozenátkům. „Co myslíš, že král Brutan udělá, až je spatří? Myslíš si, že se dožijí dalšího dne?“

Kalja chytila Mechiora za ruku. „Tak já půjdu s nimi!“

„Kaljo, já...“

Zvenčí se ozvaly těžké kroky a cinkání mečů narážejících do kamenných zdí. Pak chodbou za dveřmi zaduněl mužský hlas. Nebylo pochyb o tom, komu patří.

„Král se vrátil!“ Melchior tiše zaklel. Otáleli moc dlouho! Z komnat nevedla jiná cesta ven. Byli v pasti.

Starý čaroděj chňapl po své holi a přešel citlivými bříšky prstů po runách vyrytých do ohlazeného povrchu. Tančil po ní prsty, jako by hrál na nějaký hudební nástroj, ačkoli se z ní žádný zvuk

neozýval. V duchu počítal rytmus své němé písně a doufal, že ji dokončí včas.

Do komnaty vpochodovala čtveřice mužů v bronzovém brnění královské legie. V patách se jim řítit pátý muž, vyšší a rozložitější než ostatní. Proklestit si mezi vojáky cestu. Na sobě měl jen lehkou noční košili a černé vlasy i vousy měl rozčuchané, přesto byl král Brutan mnohem hrozivější než všichni jeho muži.

Kalja zalapala po dechu a rukama se chytila za límec své propocené noční košile. „Brutane!“ vykřikla. „Já ti to vysvětlím...“

„Vysvětlíš?“ rozlehl se komnatou Brutanův hlas. „Jak mi tohle chceš vysvětlit?“ Ukázal z okna na oblohu, kde už trojčipé souhvězdí dostoupilo téměř k vrcholu. Kalja se odmlčela.

Král přikročil k posteli. Široké čelo měl zbrocené potem a černé oči divoce vytržštěné. „Oklamala jsi mě. Tvrdila jsi, že čekáš jen jedno dítě. Ale znamená nelžou.“

Naklonil se nad tři uzlíčky. Kalja ho chytila za paži, ale Brutan ji setřásl, takže se vzlykotem dopadla zpátky mezi podušky. Král chňapl po prvním ranečku a prudce látku roztrhl.

Chvíli na jeho obsah zíral a pak zavrčel.

Potom se zadíval do druhého uzlíčku a znovu zavrčel.

Nato pomalu rozbalil poslední uzlík a upřel dovnitř dlouhý, neúprosný pohled.

Pak zavrčel potřetí.

Melchior k němu přistoupil a sevřel v rukou hůl, prsty pečlivě rozmístěné po runách.

„Jak sám vidíte, Veličenstvo,“ začal, „ty děti neměly spatřit světlo světa.“

Všichni zalétli očima k miminkům položeným na posteli. Nožičky a ručičky měla rozhozené, kůži zmodralou a zvrásněnou, oči pevně zavřené. Jejich malinké hrudníčky se ani nepohnuly.

„Jsou mrtvé?“ zeptal se Brutan.

Kalja zvedla hlavu a zaječela.

Melchior se poklonil. „Ano, narodily se mrtvé,“ odpověděl. „Proto jsem sem byl přivolán, abych se je magií pokusil oživit. Bohužel jsem přišel příliš pozdě.“

„A to proroctví?“ chtěl vědět Brutan.

„Selhalo.“

Dlouhé ticho, které následovalo, přerušovaly jen vzlyky. Kalja se vrhla ke svým neživým dětem. Brutan se rozesmál.

„Selhalo!“ ryčel. „Nenaplnilo se! Zažil jsi snad někdy skvělejší okamžik, čaroději? Tak řekni, zažil?“

„Ne,“ odpověděl Melchior. „Tohle je skutečně skvělý okamžik.“

Brutan chytil Kalju za vlasy, přitáhl si ji k sobě, přitiskl svoje rty na její a políbil ji. Když se mu pokusila vymanit, zatáhl ji za vlasy tak prudce, až vyjekla bolestí. Nakonec ji odstrčil.

„Jestli mi ještě jednou zalžeš,“ syčel, „upálím tě na hranici, čarodějnice jedna.“ Ukázal na nehybná novorozeňata. „Vezmi je pryč, co nejdál odsud. To je rozkaz. Rozuměl jsi, čaroději?“

„Ano, Veličenstvo,“ kývl Melchior.

Jakmile byli Brutan a jeho vojáci pryč, Melchior uvolnil sevření a horké dřevo jeho hole začalo chladnout. Komnatou jako by prolétl hluboký výdech, ačkoli vzduch se ani nepohnul.

Modrá kůže miminek okamžitě zase zdravě zružověla, vrásky se vyrovnaly, děti se nadechly a otevřely oči. Vzápětí se daly do pláče.

„Tiše,“ sykl Melchior a mávl nad nimi dlaní. „Neplačte, robátka. Neplačte.“

Miminka jedno po druhém zavřela pusinky. Na čaroděje se upřely tři páry černých očí. Nebyl v nich žádný strach. Kalja vzala děti do náruče a přivinula si je k prsům. Po tvářích se jí kutálely slzy.

„Odpusť,“ řekl Melchior. „Jinak to nešlo.“

„Vyšlo to ještě lépe, než jsme si mohli přát,“ vymáčkla ze sebe Kalja mezi vzlyky. „Myslí si, že se proroctví nenaplnilo. Teď už budou v bezpečí, že ano? Jenom...“

„Ano?“

Kalja přelétla svoje miminka smutným pohledem. Všechna tři na ni s důvěrou hleděla. „Máš pravdu — nemůžu jít s nimi. Kdybych zmizela, Brutan by zjistil, že se něco děje. Vydal by se mě hledat a pak...“

„Co tedy uděláš?“

Kaljin pohled ztvrdl. Melchior cítil, jakou v sobě má sílu, a doufal, že alespoň část té síly přešla i na její děti. Budou ji potřebovat.

„To už teď není na mně, Melchiore. Je to na tobě. Vezmi je. Pošli je někam pryč. Pošli je někam, kde je Brutan nikdy nenajde.“

Zvedla prvního chlapečka a políbila ho na čelo. „Budeš se jmenovat Tarlan,“ zašeptala a podala ho Melchiorovi. Ruce se jí nepatrně třásly.

Druhé děťátko byla holčička. Kalja ji políbila na tvář. „Ty budeš Elodie.“

Třetí z trojčat byl chlapec. Kalja ho políbila na špičku nosíku. „A ty se budeš jmenovat Agalfus.“

Melchior všechna tři miminka ukryl do prostorných záhybů svého pláště. Kaljiny oči se znovu zalily slzami.

„Tato jména vám přisuzuji, miláčky moji,“ vzlykala. „Nic jiného vám dát nemůžu. Omlouvám se. Žádné dítě si nezaslouží váš osud. Buďte silní, všichni tři, a nikdy se nezpronevěřte sami sobě. Doufám, že se jednoho dne znovu...“ Kalja se odvrátila. Další slovo už ze sebe nedostala.

„Má paní?“ ozval se Melchior.

„Jdi, Melchiore. Než si to rozmyslím.“

Melchior odešel.

Ohromná jižní zeď hradu Tor se tyčila, vysoká a temná, proti blednoucímu nebi. Za chvíli mělo svítat. Melchior vyklouzl ze stínů zadní branky — nejméně využívaného východu z hradu — a přistoupil ke třem mužům na koních.

Všichni tři hleděli ke štíhlé věži zvedající se z jihovýchodního rohu pevnosti. Nad jejím vrcholkem se vznášel proužek žlutého dýmu, poslední pozůstatek signálního ohně, který Melchior zapálil, aby dal jezdcům znamení. Vyslat zprávu, aniž by ho někdo zpozoroval, bylo velmi obtížné, ale čekat na svítání, které ohlásilo jejich příjezd, bylo ještě obtížnější.

Osud nedá nikomu nic zadarmo.

Jezdci se jako jeden muž odvrátili od věže a upřeli oči na starého čaroděje.

„Jsme připravení,“ řekl první z nich. Byl to podsaditý muž, ještě robustnější než král Brutan, a v obličeji měl podmračený výraz. Jeho oči ale byly vlídné.

Melchior beze slova sáhl do záhybů svého pláště a vytáhl z nich malý bílý uzlíček. Podal ho prvnímu jezdcovi.

„Vezmu chlapce do Yalasti, svého domova,“ slíbil muž. „Naše tuhé zimy ho zocelí.“

„Výborně, kapitáne Leome,“ kývl Melchior. Potom podal druhý uzlíček vysokému muži, který přijel na ohromném lesklém šedákovi. „A vy, lorde Vicerine?“

„Bude vyrůstat v mé rodině jako princezna,“ odvětil lord Vicerin. „Nikdy nepozná nouzi.“

Třetí dítě předal Melchior poslednímu jezdcovi, prošedivělému rytíři v otlučeném brnění. Starý válečný kůň, na kterém přijel, měl srst protkanou jizvami.

„Ochráníte ho, sire Braxi?“

„Znám jednu krčmu,“ zasípal starý rytíř, „ukrytou hluboko v isurských lesích. Tam chlapce nikdo nenajde.“

Pak všichni tři obrátili koně a odcválali vstříc vycházejícímu slunci. Kousek od hradu se stezka rozšiřovala a vedla přes velkolepý Idilliamský most do vzdálených částí říše.

Melchior pozoroval jejich zmenšující se postavy, které nakonec splynuly v jediný pohyblivý bod. Jakmile jezdcovi dojeli na druhý

konec mostu, rozdělili se a každý se vydal svou cestou. Za koňskými kopyty se zvedl hustý oblak zvířeného prachu, a když se znovu usadil, byla trojice pryč.

Melchior cítil, jak mu údy ztěžkly únavou. Najednou si zase připadal starý, starý a prázdný.

Zachoval jsem se správně?

Doufal, že ano. Trojčata byla v Toronii vzácná. Kdyby zůstala pohromadě, král Brutan by je dřív nebo později odhalil a všechno by bylo ztraceno. Vyrůstat odděleně v dalekých koutech říše byla jejich jediná šance. Pokud přežijí, osud je jednoho dne znovu svede dohromady.

A pokud se opět shledají, společně se ujmou trůnu.

Melchior ztěžka dusal zpátky po cestě vedoucí k hradu. Než prošel brankou dovnitř, zastavil se a na okamžik znovu zvedl pohled k nebi. Většina hvězd už dávno zbledla, ale tři se ještě třpytily na ranní obloze.

„Toronie nemá jinou naději než vás,“ zašeptal čaroděj a zmizel uvnitř hradu.

První dějství

O třináct let později

Kapitola první

Galf zíral na dav před sebou. Obklopoval ho oceán tváří, v nichž se zračilo tu očekávání, tu nuda. Musely tady být stovky diváků — možná dokonce celý tisíc — a všichni byli oděni do takové nádhery, že to Galf ještě jaktěživ neviděl. Velká síň byla zaplněná do posledního místečka. Galf vždycky sníval o tom, že jednou bude hrát před tak ohromným obecenstvem, ale nikdy by ho ani nenapadlo, že až k tomu dojde, bude královým zajatcem.

Nadechl se a nasál vůni vepřové pečeně, kterou kolem na podnosech roznášeli sloužící. V prázdném žaludku mu zakručelo. Naslouchal tichému hučení davu — královi hosté si mezi sebou špitáli, vrtěli se na svých sedadlech, ovívali se vějíři ve snaze ulevit si od horka. Sledoval zrnka prachu poletující ve sloupcích světla, které sem proudilo zlatě zabarvenými okny ve střeše. Dá se vyrobít sklo ze zlata? Galf nevěděl.

„No tak už začněte!“ ozval se hlas z nejvyšší řady.

Ne že bychom měli na výběr, pomyslel si Galf.

Ohnul se v pase a uklonil se tak hluboce, že se nosem dotkl špičky levé nohy. Počkal, dokud obecenstvem neprojela vlna údivu. Pak se narovnal, rozhlédl se a ohnul se dozadu. Tentokrát diváci zalapali po dechu. Galfova páteř se přehnula jako list papíru.

Galf se chytil rukama za kotníky, prostrčil hlavu mezi kolena a zabubil se svým nejzářivějším úsměvem.

S tělem zkrouceným do zhola nemožného propletence překlusal z jedné strany pískem pokryté podlahy na druhou. Cestou minul Pipu, která právě žonglovala několika jablky a hruškami a přeskakovala u toho z nohy na nohu. Když ji obíhal, laškovně na něj mrkla, ale v jejích hnědých očích se zračil hluboký smutek. Ostatní členové kočovné herecké společnosti Spletistrom s tleskáním přihlíželi. Hrbáč John, jejich šašek, zašel ještě dál, postavil se na ruce a cinkal rolničkami, které měl připnuté kolem kotníků.

Diváci je odměnili potleskem. Když se Galf vrátil do středu síně, většina jich tleskala vestoje. Položil dlaně na zem a přehodil nohy přes hlavu. Dopadl na chodidla a znovu se uklonil, tentokrát směrem ke královské lóži.

Král Brutan a královna Magritt se ve svých karmínových róbách nedali přehlédnout. Král si s kamenným výrazem pohladil plnovous. Královna sklonila hlavu, ale Galf měl dojem, že se místo úsměvu zamračila.

Po nebi se přehnal mrak a zlatavá záře pobledla. Galf najednou uviděl Velkou síň takovou, jaká doopravdy byla — kdysi nádherný sál, který teď zestárl a sešel. Ze silných nosných sloupů se olupovala omítka a uniformy služebnictva byly záplatované a neudržované.

Hrad Tor možná býval srdcem království, ale to srdce teď bylo nemocné.

Mezi tvářemi v královské lóži byla jedna, kterou by Galf nejradši nikdy nespatriil. Patřila generálu Elrickovi, nabubřelému vojenskému hodnostáři se samolibým lasiččím obličejem. Generál byl velmi hrdý na své místo po boku krále a královny a využíval každické příležitosti, aby se k nim naklonil a prohodil pár slov, podle všeho naprosto netečný k tomu, že ho královský pár zjevně v oblibě nemá.

Byl to právě Elrick, kdo přivedl Spletistrom do Idilliamu. Válka ho už unavovala, takže když v lesích Isuru nedaleko odtud narazil na kočovné herce, jak baví Brutanovy vojáky, byl nadšený. Slíbil jim bohatství, plné žaludky, teplý krb a ochranu samého krále.

Ve skutečnosti to bylo úplně jinak. Generál Elrick předvedl Galfa a jeho přátele před krále jako válečnou kořist a pak je doprovodil do jejich nového domova — jediné mrazivé cely, kterou jich mělo sdílet všech dvanáct. Život na cestách, spaní pod širým nebem, nejistota, kdy zase sežene něco do úst nebo jestli mu ve spánku nepodřízne krk nějaký potulný ničema — nic z toho nebylo jednoduché. Ale Galf si říkal, že alespoň tehdy měl svou svobodu.

Jako přídavek udělal několik salt vzad. Obecenstvo bouřilo. Po každém přemetu se zastavil a uklonil, využíval mimořádné pružnosti svého těla až do krajnosti... a pokaždé znovu zalétl očima ke královně Magritt.

A s každým jeho pohledem byl její výraz zběsilejší.

Jen si na mě klidně zírej. Na to jsem zvyklý.

Hodně lidí považovalo Galfovu ohebnost, jeho vypouklé oči a zkroucenou páteř za nějaký druh znetvoření. Ale tohle bylo něco jiného.

Královnin hněvivý pohled byl tak pronikavý, že Galf během posledního salta zaškobrtl a se zamotanými kotníky ztěžka dopadl přímo na zadek, až se kolem něj rozvířil oblak písečného prachu. Publikum zaryčelo smíchy.

Královna Magritt vstala. Ruce měla zaťaté v pěst a v bledém obličejí jí jako dvě pochodně planuly rudé skvrny na tvářích. Král zvedl ruku, aby ji zarazil, ale královna se mu vytrhla.

„Odvedte ho pryč!“ zaječela a ukázala přímo na Galfa. Dav okamžitě umkl. Galf na královnu upíral zmatený pohled. Její slova se ozvěnou rozlehla po Velké síni. „Tahle... tahle znetvořená zrůda nepřinese naší říši nic než neštěstí.“

„Ale, Vaše Veličenstvo...“ oslovil ji generál Elrick a neohrabaně se snažil postavit. Král ho strčil zpátky do sedačky a otočil se na královnu s jedním hustým obočím tázavě zdviženým.

„Nebeská krypta!“ křikla královna Magritt. Z obecenstva se ozvaly ohromené výkřiky. Královna mávla na hlouček legionářů. „Odvedte ho tam. Hned teď. Už ho nechci mít na očích ani vteřinu!“

Vojáci vyrazili ke Galfovi a ten se rozhlédl po šokovaných tvářích svých přátel.

„My tě nedáme!“ vykřikl Hrbáč John.

„Spletistrom drží pohromadě,“ přidal se Willum, jejich bystrooký dudák, a rozběhl se ke Galfovi. Ostatní po chvilkovém zaváhání následovali jeho příkladu.

Žonglérka Pipa stála ze všech nejbliž. Chytila ho za ruku a vytáhla ho na nohy.

„Co je to Nebeská krypta?“ zeptal se omráčeně Galf.

„Nevím.“ Pipa ho pevně objala. „Ale nedovolím jim, aby tě tam odvedli, Galfe!“

Legionáři se ke Galfovi dostali dřív než jeho kamarádi. Chňapli po Pipě, odstrčili ji stranou a obstoupili Galfa. Pipa je začala mlátit do zad. Zbylí členové Spletistromu se tváří v tvář takové přesile nejistě zarazili.

„Jdi,“ pobídl Galf Pipu. Báł se o její bezpečí. „Mně pomoci nemůžeš.“

„To teda můžu!“ nedala se Pipa.

Jako střela se rozběhla přes sál ke královské lóži. Se smykem se zastavila a padla před králem na kolena.

„Prosím, Veličenstvo,“ vykřikla. „Dejte mému příteli milost. Chce vás jen pobavit. Nic špatného neudělal.“

Král se s úsměvem naklonil. „Taková oddanost, a k tak šerednému stvoření.“ Jeho úšklebek se změnil v zamračení. „Víš, co se stane malým holkám, které zpochybňují královský rozkaz?“

Galf se přes hlavy svých vězňů s hrůzou díval, jak jeden z legionářů udeřil Pipu přímo do hrudi tupým koncem svého kopí. Pipa spadla po zádech na písčitou zem.

„Nechte ji být!“ zařval Galf a snažil se vojákům vymanit. „Je mi jedno, kam mě odvedete, ale moje přátele nechte na pokoji!“

Kolem Galfových ramen a paží se sevřelo moře rukou. Zatímco se jim marně snažil vytrhnout, královna Magritt pokynula vysokému, šedovlasému muži, oděnému do bronzového brnění královské legie.

„Kapitáne Ossiliusi,“ oslovila ho. „Pojďte sem.“

Dav utichl a královna muži něco pošeptala. Galf vzdal pokusy o útek a vyčkával. V uších slyšel jen dunění, jak mu v těle pulzovala krev.

Když královna domluvila, kapitán Ossilius přikývl a přistoupil ke Galfovi. Vojáci se stáhli a nechali mladíka stát samotného a nechráněného.

„Chceš mi odporovat, chlapče?“ zeptal se kapitán Ossilius.

Galf se mu zadíval do očí. Kapitán vypadal unaveně a tak trochu smutně.

Pak zalétl pohledem k Pipě, které právě Hrbáč John pomáhal na nohy. Nad dvojicí se tyčilo několik dalších legionářů.

„Ne, pane,“ odpověděl. Neměl ani potuchy, co a proč se děje — ani co se vlastně stalo. Věděl jen to, že pokud chce zachránit svoje přátele, musí poslechnout.

„Výborně,“ kývl kapitán Ossilius. Chytil Galfa za paži a odtáhl ho ven z Velké síně. Když procházeli kolem královské lóže, král Brutan obrátil svůj hněv proti generálu Elrickovi.

„Hlupáku!“ křičel na krčícího se generála. „Jak se opovažuješ rozrušit moji královnu? Zkazil jsi nám celý den!“

Galf ale jeho hlas vůbec nevnímal. *Nebeská krypta*, běželo mu zmateně hlavou, zatímco dumal, kam ho asi odvádějí. To jméno znělo děsivě a podivně krásně zároveň.

Úzké ulice v podhradí byly přeplněné rolníky, kteří rozkládali své rozvrzané stolky a vztyčovali provizorní stánky. Kapitán Ossilius beze slova vedl Galfa tím bludištěm a paži mu přitom svíral jako v železných kleštích.

Z tohohle se nevykrouťm.

Procházeli kolem stánku se zeleninou a žena, která za ním stála, hodila po Galfovi hlávku zelí. Ta ho uhodila ze strany do hlavy a rozprskla se mu o rameno ve změti rozbředlých, nahnílých listů. Zápach to byl strašlivý, stejně zdrcující jako Galfovo zoufalství. Pokusil se svému vězniteli vymanit, aby té ženě vysvětlil, že není zločinec, že to celé je jen velký omyl.

Pak si všiml, že nejen hlávka, kterou po něm trhovkyně hodila, ale veškerá zelenina na jejím stánku je shnilá. Oblečení, které se prodávalo u vedlejšího stánku, bylo natříkrát spravované a přesto hrozilo, že se co nevidět rozpadne. Galf i ve své beznaději viděl, že Idilliam není šťastné místo.

Zahnuli za roh, opustili tržiště a vešli na volné nádvoří. Kapitán Ossilius se zastavil.

„Jsme tu,“ prohlásil.

Galf to nechápal. Čekal nějaké vězení, ale tady viděl jen les stromů s holými větvemi. Kmeny se zvedaly z dlážděného dvora jako nohy nějakého ohromného zvířete.

„Co...?“ nadechl se. Pak vzhlédl.

Nebyly to stromy, ale piloty, a na nich bylo usazené cosi, co vypadalo jako obří ptačí hnízdo. Zdálo se, že je dost velké na to, aby se do něj vešla celá Velká síň, ve které právě členové Spletistromu sehráli svoje neúspěšné představení.

Domnělé větve byly ve skutečnosti železné tyče, zohýbané a spletené do komplikované sítě. Mezi nimi se sem tam zachvěl záblesk oranžového plamene. Jinak ovšem byla uvnitř ohromného hnízda černočerná tma.

„Tak pojď, hochu,“ pobídl ho kapitán Ossilius.

Mezi masivními sloupy se zdvíhalo úzké schodiště, zavěšené na vrzajících lanech. Když po něm začali stoupat, lehce se rozkymácelo. Na jeho konci byly železné čtvercové dveře a vedle nich řada zrezivělých šibenic, na kterých visely kovové klíčky, velké tak akorát na to, aby se do každé vešel člověk.

Kapitán Ossilius Galfa do jedné z nich strčil a zacvakl zámek. Pak vytáhl z kapsy klíč, odemkl si dveře a zmizel za nimi.

Galf zíral skrz železnou mříž, na které stál, dolů na zem pod sebou. Byl by to hodně dlouhý pád. Nahlédl do jedné z klecí vedle sebe a uviděl hromádku kostí.

Tohle že je ono? Má tu snad pojit hladu a žízni? A za co? Za to, že pohled na jeho znetvořené tělo urazil královnu?

Galf pevně zavřel oči. Nehodlal se rozbřechet.

Dveře se s rachocením otevřely a někdo zatřásl zámkem Galfovy klece. Galf oči zase otevřel a uviděl před sebou kapitána Ossiliuse. Snažil se v jeho tváři zahlédnout alespoň záblesk naděje.

„Omlouvám se,“ řekl kapitán a Galfovi spadl kámen ze srdce. *Takže to nakonec byl celé jenom omyl!* Ale kapitán pokračoval. „Musel jsem tě tu zavřít a něco zařídit. Tak pojd!“

Znovu chytil Galfa za rameno, vyvlekl ho z klece a pak ho železnými dveřmi vtáhl do temnoty. Dveře se za nimi zabouchly a z černého prázdna před nimi se ozval skřípavý hlas.

„Á, tady jste,“ zasípal. „Vítejte v Nebeský kryptě.“

Kapitola druhá

Galfa zaplavila vlna horkého, těžkého vzduchu páchnoucího kouřem a potem. Odněkud zdálky sem doléhal křik a jekot a odrážel se od propletených železných tyčí, které tvořily zdi onoho místa.

„Kde to jsme?“ zeptal se Galf.

„Ticho,“ okřikl ho kapitán Ossilius a vedl ho dlouhou, klikatou chodbou. Někde před nimi se lesklo oranžové světlo a čím blíž k němu byli, tím hlasitěji se povyk ozýval.

„Jsme v Kryptě,“ ozval se stejný skřípavý hlas, který je předtím uvítal.

Galf se ohlédl a uviděl malého tlustého muže spěchajícího za nimi. Z plešaté hlavy mu stříkal pot a na opasku, který měl kolem úctyhodného břicha, mu řinčel objemný svazek klíčů.

„Co to...?“ chtěl se zeptat Galf, ale slova mu odumřela v hrdle. Došli na konec chodby a vstoupili do rozlehlé síně. Přímo před nimi byl zdroj onoho oranžového světla, obrovitá kovová koule plná kruhových děr, z nichž šlehaly ohnivé jazyky. Tento podivný lustr visel na lanech, pomalu se houpal a na nerovnou podlahu z něj padaly žhoucí jiskry.

Ty zdi! Ty zdi se hýbou!

Galf zamrkal a pomalu mu došlo, na co se vlastně dívá. Nebyly to zdi, ale klece nacpané k prasknutí lidskými bytostmi. Pavučina

železných mříží, umně spletených dohromady, a za ní se to hemžilo změtí rukou a nohou a svíjejících se těl. Vězni Nebeské krypty.

„Ještě nějaký otázky?“ zavrčel tlustoch s klíči a dýchl Galfovi do tváře výpary zkaženého masa a česneku. „Vypadá to, že je to tu plný, co? Ale pro takový vyžle se vždycky flek najde.“

Vytrhl Galfa ze sevření kapitána Ossiliuse a táhl ho kolem ohnivé koule ke kobce, v níž byli vrískající vězni namačkaní jako sardinky. Jeden z nich, vyzáblý muž, který na sobě neměl nic kromě kusu hadru kolem beder, prostrčil mezi mřížemi tenkou paži.

„Dej nám tu zrůdu!“ vřískl. „My se o ni postaráme!“

„Ta zrůda je ještě vychrtlejší než ty, Vřede!“ zachechtala se žena s rozcuchanými pačesy.

„S těma vyvalenejma očima vypadá jak žába!“ vřeštěla jiná.

„K večeri budou žabí stehýnka!“ prohlásil chlap, kterému říkali Vřed. „Žabí stehýnka! Žabí stehýnka!“

Ostatní vězni se přidali k jeho skandování. Galf se zapřel patami a pokusil se strážnému vytrhnout, ale tlustoch ho svíral ještě pevněji než předtím kapitán Ossilius.

„Padejte od těch mříží!“ zařval teď. „Zatracená chásko rebelská! To si myslíte, že se můžete vzpírat koruně? Jen se na sebe podívejte! Chce se mi z vás blejt!“

Tlustoch zvedl paže. V jedné ruce se mu komíhaly klíče, ve druhé Galf, kterému hlavou tepal nesnesitelný žár. Chtělo se mu křičet, křičet a utéct. Pak si všiml, že mezery mezi mřížemi nejsou tak úzké, jak se ze začátku domníval. Až ho do klece zavřou, možná se mu povede zase se z ní vysoukat.

Pokud přežiju dost dlouho na to, abych se o to mohl pokusit.

„Stát!“ Najednou se u nich zjevil kapitán Ossilius a postavil se přímo mezi Galfa a klec. Tvář měl jako z kamene. Sjel tlustého strážného rozhněvaným pohledem. „Dal jsem ti rozkaz, Bliste. Koukej ho uposlechnout.“

Blistovi se nejistě zachvěla kulatá brada. „Já myslel, že žertuješ.“

„Já nikdy nežertuju. A ty mi budeš říkat pane.“

„Ale... Černá cela? To přece nemyslíte vážně. Pane.“

Ossilius se k němu naklonil. „Ten rozkaz není ode mě, Bliste. Je to rozkaz samotné královny. Mám jí snad jít vysvětlit, že ho odmítáš vykonat?“

„Ne, pane,“ špitl Blist. Jeho oči, ve kterých se až dosud blýskalo, vypadaly najednou studeně a mrtvě. „Nikdy bych se neodvážil neuposlechnout její královskou výsost, ani kapitána královské legie.“

„Výborně. Konej tedy svou povinnost, žalářníku, a já budu konat svoji.“

Kapitán Ossilius se zhoupl na patách a odpochoval. V chodbě vedoucí k železným dveřím se zastavil a obrátil se na Galfa. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel, odemkl si dveře a vykročil z temné chodby do oslnivého dne venku.

„Můžete mě prosím dát dolů?“ ozval se Galf. „Bolí mě ruka.“

Blistova dlaň se sevřela kolem klíčů a Galf měl na okamžik dojem, že ho jimi snad uhodí do tváře. Tlustoch ale svěsil ramena a postavil Galfa zpátky na zem.

„Už ani nepípneš, ty malá zrůdo,“ zavrčel a odtáhl Galfa kolem ohnivé koule do úzkého tunelu, který se ve spirále kroutil směrem vzhůru. Jak stoupali, ryk a jekot pozvolna utichaly, ovšem horko se neustále stupňovalo. Než došli na vrchol, Galf se koupal ve vlastním potu.

Stáli před nízkými dveřmi. Blist beze slova vybral ve svazku klíčů jeden dlouhý a černý a strčil ho do zámku. Otočil jím a dveře se s táhlým zaskřípáním otevřely. Žalářník Galfa pustil a vší silou ho kopl do zad. Galf prolétl dveřmi, instinktivně se stočil do klubíčka, překulil se a znovu se postavil na nohy.

Dveře se za ním zabouchly. V zámku zachrastil klíč a ozvěna Blistových těžkých kroků rychle splýnula s hukotem doléhajícím z vězení.

Galf se pomalu otočil a rozhlédl se kolem sebe. Byla to podivná místnost s křivou podlahou a zvláštěně zešíkmenými stěnami... Ale byl to pokoj, ne věžeňská cela. V jednom rohu stál psací stůl plný knih a svitků, vedle kterých poblikávala petrolejová lampa.

Vysoko nad Galfovou hlavou se tyčil strop, příkrá klenba ze železných trámů. Galf měl pocit, jako by se octl v nějakém divném kovovém podkroví. Nebyla tu žádná okna a denní světlo do místnosti padalo jen jako tenký proužek pronikající škvírou mezi dvěma trámy. Naproti stolu stála sesle s vyšívánými polštáři a u zdi byla jednoduchá postel s vysokou haldou přikrývek. Na podlaze před ní ležel hustý kobereček.

Ze stínů vedle postele něco vyrazilo — vzdouvající se oblak s bledou tváří.

Duch!

Galf si připlácl dlaň na pus, aby nevykřikl, a spěšně zacouval. Zakopl o okraj koberečku a málem se skácel na zem. Bytost vstoupila do pruhu světla a Galf zjistil, že to není duch, ale velmi vysoký mladík ve splývavém šedém plášti. Pleť měl tak bledou, že to Galf ještě nikdy neviděl, a světle modré oči široce otevřené, ale usmíval se.

„Vítej!“ zahlaholil a napřáhl ke Galfovi třesoucí se paže. „Ach, vítej!“

Galf docouval až ke dveřím, ale dál už neměl kam. Mladík v šedém byl o něco starší než on, a i když vypadal churavě, v jeho postoji bylo znát sebevědomí.

„Kdo jsi?“ hlesl Galf.

„Jmenuji se Nynus. Kdo jsi ty?“

„Galf.“

Nynus se zašklebil ještě radostněji. „Moc rád tě poznávám, Galfe. Nemáš ani tušení, jak moc mě těší mít zase společnost. Jsem v téhle kobce zavřený už od šesti let a...“ Chlapcův obličej se najednou žalostně stáhl. „Deset let. Skutečně už je to tak dlouho?“

„Kobce?“ podivil se Galf. „Ty tomu říkáš kobka?“

„No, asi by to mohlo být i horší.“ Nynus znovu roztáhl rty v širokém úsměvu a jeho chvilkový smutek byl ten tam. „Ale musím říct, že se tu přece jen nudím. Pořád jen dokola čtu tytéž knihy, chodím pořád v tomtéž kruhu...“

Galf mu úsměv stísněně opětoval. „No, oproti ostatním to tu máš přepychové.“ Zalétl očima k Nynusovu krásně ušitému plášti se zlatě vyšívaným lemem. „Tak o co tady jde? Ty jsi bohatý nebo tak něco?“

„Ano,“ přikývl vesele Nynus.

„Aha. Fajn. Ale já nejsem. Takže nechápu, proč mě k tobě strčili. Byl to rozkaz královny Magritt, ale...“

„No, já jsem tu jen proto, že mě král Brutan nemá rád. Nic zlého jsem neprovedl.“

„To není moc spravedlivé.“

„To není. Ale nemůžu s tím nic dělat.“

Nynusův úsměv se opět vytratil a veškerý elán jako by z něj vyprchal. Vypadal ještě bledší, než když na Galfa vyskočil ze stínu. Galf ještě nikdy neviděl nikoho tak smutného a zkroušeného.

„Promiň,“ zašeptal. „Musí to být hrozné, být takhle dlouho pryč od své rodiny.“

Nynus pokrčil rameny. „Ani si nepamatuju, jak vypadají.“ Začal si broukat nějakou ukolébavku, nepřítomně zvedl ruku a začal se hladit po tváři.

Galf neklidně přešlápl. Měl by se pokusit toho podivného, bledého mladíka utěšit a říct mu, že ví, jaké to je vyrůstat bez rodiny? V duchu přemítal, jestli z něj tohle místo taky nakonec udělá takového Nynuse, a po zádech mu přejel mráz.

Na tváři mu přistála kapka vody. Galf vzhlédl ke škvíře mezi trámy. Světlo zešedivělo — slunce nejspíš zakryl mrak, domyslel si. Na obličej se mu snesla další sprška. Venku se spustil déšť.

Cítil, jak se v něm vzdouává vlna naděje.

„Zkoušel jsi někdy utéct?“ zeptal se.

Než mu Nynus stihl odpovědět, Galf přešel k psacímu stolu a shodil z něj knihy na podlahu.

„Hej!“ ozval se Nynus. „Moje knihy!“

„Svět je plný knih,“ řekl Galf. „Uvidíš.“

Vylezl na uvolněný stůl, zaklesl prsty do kovové spleti a začal šplhat po železné zdi. Bylo to namáhavé, skoro jako lézt na strom, když máte pod prsty jen hrubý povrch kůry a nic jiného, čeho by se dalo zachytit. Ale Galf měl pevné a pružné klouby a během chvilky byl skoro v polovině. Stěna tu byla mnohem hladší, takže musel zkroutit tělo a natahovat paže tak daleko, jak by to nikdo jiný nesvedl. Pokaždé když udělal podobně nepředstavitelný pohyb, aby dosáhl na další úchyt, zaslechl Nynusovo zalapání po dechu a zalila ho vřelá vlna hrdosti. Ostatní vězni mu nadávali do zrůdy. Kdyby jen teď mohli vidět, co tahle zrůda dokáže.

Nakonec vyšplhal až k místu, kde stěna přiléhala k šikmé střeše. Pověsil se na ni jako pavouk, přitiskl obličej ke škvíře mezi trámy a vykoukl ven. K nosu se mu donesl zápach splašků.

Přímo pod ním se táhly přelidněné ulice Idilliamu a za nimi, na samém okraji města, se tyčila rozeklaná skála zvaná Špice. Pipa mu ji ukázala toho dne, kdy sem přijeli.

„Z vrcholku Špice můžeš vidět všechna tři království naší říše,“ vysvětlovala. „Tolik bych se tam někdy chtěla podívat!“

Vzpomínka na tu chvíli Galfa pálila v očích víc než neustávající déšť. Přemítal, jestli Pipu ještě někdy uvidí.

Blízko Špice byl Idilliamský most, ohromná kamenná stavba klenoucí se nad hlubokou strží, která oddělovala hlavní město Toronie od rozlehlých zelených lesů Isuru. Galfovi přišlo, že je to už celá věčnost od okamžiku, kdy spolu s kočovnou hereckou společností Spletistrom ten most překročil. Přitom to bylo pouhých pět dní. Teď byl Idilliamský most příslibem úniku a svobody, ale

také byl neskutečně daleko. Galf si nedokázal ani představit, jak se k němu dostane.

Krůček po krůčku.

Prohlédl si střechu. Přímo pod štěrbinou, kterou právě vykukoval, se spleť okapů setkávala nad velkou odpadní rourou. Její vršek nebyl ničím zakrytý a právě z tohoto otvoru se linul onen zápach. Roura strmě klesala podél celé stěny Nebeské krypty.

Až úplně dolů.

Dveře Nynusovy cely zarachotily. Galf se srdcem tlukoucím jako o závod sjel po stěně zpátky dolů, pustil se a posledních pár metrů k zemi seskočil. Jen co dopadl, otevřel se otvor ve spodní části dveří a tlustá ruka dovnitř strčila dvě otlučené plechové misky. V jedné z nich byla vepřová kotleta, dvě brambory a kupka zelí. Ve druhé byla nevábná našedlá kaše.

„To se jako máme o večeři porvat?“ vylétlo z Galfa dřív, než se stihl zarazit.

Ve dveřích se ve výšce očí otevřel druhý otvor a dovnitř zamračeně nahlédl Blist. „Nevyskakuj si, zrůdo,“ zavrčel. „Nemám žádný rozkazy o tom, že bych s tebou měl zacházet v rukavičkách. Nejsesš přece žádněj princ, nebo snad jo?“

„No to teda nejsem!“ zařval Galf, ale okénko ve dveřích už se zavřelo. Obrátil se k Nynusovi. „Co to mlel? Co to má společného s...“

K jeho úžasu se mu jeho spoluvězeň uklonil. „Princ Nynus, k vašim službám. Podle protokolu bys mi měl políbit ruku, ale myslím, že to už asi nebude potřeba, že?“

„Princ... Chceš říct, že jsi syn...?“ Galf byl v takovém šoku, že se mu nedostávalo slov. „Tak proč jsi zamčený tady? Neříkal jsi, že to nařídil král? Ale jestli je to tvůj...“

„Otec? Ano, je to můj otec. A taky je to šílenec. Je přesvědčený, že se všichni chtějí zmocnit jeho trůnu.“

„Proč?“

„Kdoví? Možná proto, že se ho sám taky zmocnil násilím. Když mi bylo šest, rozhodl se, že jako další se o to určitě pokusím já, a nechal mě sem zavřít. Matka — tedy královna — neměla na vybranou, musela souhlasit. Ale snaží se, jak může, aby mi to tu ulehčila.“ Nynus vytřeštil oči. „Tak proto jsi tady! Poslala tě sem, abys mi dělal společnost!“

Rozzářil se, padl Galfovi kolem krku a objal ho tak pevně, až ho zvedl ze země. Galf ten náhlý projev náklonnosti přetrpěl, ale v duchu se divil, jak se mohl znetvořený hadí muž z kočovného cirkusu takhle připlést do tahanic královské rodiny. A jaké to asi je pro Nynuse, být přímo v jejich středu? Galf si nepamatoval ani svoji matku, ani otce. Nynusova jediná vzpomínka na rodiče byla z toho dne, kdy ho tu uvěznil.

Tak to už se nedivím, že je z něj takový...

Nynus Galfa s úsměvem postavil na zem a sáhl po miskách s jídlem.

„Rozdělíme se?“ zatrylkoval vesele.

Kapitola třetí

„Černo...“

Slova jí odumřela na promodralých rtech. Ledodějka se zachvěla a losí kožešina jí sjela z ramene. Odhalila kostnaté bílé zápěstí a pavoukovitou ruku.

Tarlan ji znovu přikryl a pohládl ji po čele. Její kůže byla studenější než led, který lemoval ústí jeskyně. Tarlan vstal, sundal ze stěny další kožešinu a přehodil ji přes ledodějčino nehybné tělo.

„Nemluv, Mirith,“ zašeptal. „Jen odpočívej.“

Sáhl po klacku a prohrábl uhlíky v ohništi. Plameny se rozhořely, ale vzápětí zase pohasly a jen se chabě mihotaly. Brzy bude muset zajít pro další dřevo. Jenže tu nemůže Mirith takhle nechat. Zdála se mu tak malá, tak slabá. Jako malé dítě.

Tarlanovi se při tom pohledu zatočila hlava. Jako by se zastavil čas — nebo se složil jako list papíru. Přesně takhle musel Mirith připadat, když ho před třinácti lety našla jako bezmocné miminko opuštěné v ledové pustině Yalasti. Tehdy ho zvedla ze země, ujala se ho a pak se o něj starala, zatímco vyrůstal.

Jako matka.

V ohništi stál mezi uhlíky hliněný hrnec a v něm zbytky vývaru, který Tarlan uvařil předešlé noci. Vzal misku a nabral z hrnce kouřící tekutinu.

Pak druhou paži vsunul Mirith pod ramena a nadzvedl ji do sedu. Zděšeně si uvědomil, jak je lehounká, a poprvé ho napadlo, že by mohla zemřít. Ta myšlenka ho naplnila hrůzou a ta, která následovala, mu ještě přitížila.

To on se o ni měl starat. Pokud zemře, bude to jeho vina.

„Na,“ přitiskl jí okraj misky ke rtům. „Zkus to vypít.“

Mirith zavrtěla hlavou. Zvedla třesoucí se ruku z losích kožešin a se silou, jaké za posledních pár dní nebyla schopna, misku odstrčila.

„Černo...“ začala, ale vzápětí se prudce rozkašlala.

„Co? Co černého?“

„Li... Černolist.“

Tarlan si v duchu nadával, že jí neporozuměl dřív. „Černolist? Mám ti nějaký sehnat? Je to lék? Pomůže ti?“

Mirith přikývla. Tarlan měl dojem, že slyší, jak jí v krku zaskřípaly kosti.

Odložil misku a položil Mirith zpátky na kožešiny. Pak vyskočil na nohy, chňapl po plášti a přehodil si ho přes ramena. Znovu se mu zatočila hlava. Právě do toho pláště byl zabalený, když ho Mirith našla. Teď už byl dost vysoký na to, aby se mu při chůzi nemotal pod nohy.

Nahnul se k Mirith a políbil ji na čelo. Pak sklonil tvář co nejblíže k jejím rtům, aby se ujistil, že ještě dýchá. Nakonec vzal svoje lovecké kopí a vyšel ven z jeskyně.

Jakmile stál na převisu před vchodem, ledový yalastský vítr se do něj opřel s takovou silou, že se musel zády přitisknout ke kolmé kamenné stěně. Tarlan se ale donutil větru vzdorovat. Znal ho celý život a byl mu zdatným soupeřem. Přivinul si plášť blíž k tělu. Černý samet ho hřál a chránil před ledovou bílou divočinou okolo.

Pak si přiložil dlaně k ústům, zaklonil hlavu a zavřískl. Jeho výkřik projel vichřicí jako ostří nože. Když mu došel dech, na chvíli se odmlčel, nadechl se a vyrazil ze sebe další skřek.

Na třetí zavolání thorrodi přiletěli.

Snesli se z nízkých mračen, jako by tam na něj čekali. A možná to tak i bylo. Zlaté peří na špičkách jejich křídel se chvělo, když jeden po druhém přilétali ke skalnímu převisu. Časné ranní světlo se odráželo od jejich ohromných zahnutých zobáků. Ptáci svírali a zase rozevírali pařáty na nohou. Thorrodi vypadali jako obrovití orli, ale v očích se jim třpytila inteligence, kterou žádní jiní ptáci neměli.

Když už byli dost blízko, začali čtyři ohromní tvorové kroužit. Seethan, vůdce hejna, natočil k Tarlanovi šedou hlavu. Thorrodi byli velcí jako koně. Seethan byl větší než dva hřebci.

„Něco špatně,“ prohlásil. Jeho hlas zněl jako lámající se dřevo.

„Mirith je nemocná,“ křikl Tarlan do větru v thorrodím jazyce. „Je to čím dál tím horší. Musím jí donést černolist. Bojím se, že když ho nedonesu...“ slova se mu vzpříčila v hrdle, „...tak umře.“

„Východní hvozd,“ řekl Seethan a vznesl se nad ostatní tři ptáky. Jeho křídla vrhala na skalní převis pohyblivý stín.

„Kitheene!“ zavolal Tarlan.

Na převis před ním dosedl pták velikosti poníka. Tarlan zvedl paži jako křídlo a nechal Kitheena, aby se dotkl jeho dlaně smrtícím zobákem. Mezi thorrody to bylo gesto důvěry.

„Zůstaneš tady?“ poprosil Tarlan. „Dáš na ni pozor?“

Kitheen místo odpovědi mlčky odhopkal kolem Tarlana a postavil se na stráž vedle ústí jeskyně. Vítr mu čechrал černé peří i zlatavé konečky křídel.

Tarlan sevřel napřaženou ruku v pěst a třetí z thorrodů opustil formaci a slétl těsně pod převis. Tarlan svůj skok dokonale načsoval a dopadl mu přímo na hřbet. Nohy prostrčil za jeho křídly a rukama se chytil hustého peří za jeho krkem. Theeta měla jako jediná z thorrodů zlaté peří po celém těle.

„To tys mě našla v lese a přivedla ke mně Mirith, Theeto,“ pošeptal jí do ucha. „Zachránila jsi mě... a teď musíme zachránit ji. Let, leť tak rychle, jak jen můžeš!“

Theeta se s ním snesla nad zasněženou krajinu. Seethan a Nasheen, samice s bílou náprsenkou, letěli přímo před nimi a rozráželi vzduch, aby se jí břemeno lépe neslo.

Čím dál byli od Miritina horského úkrytu, tím byl vítr slabší, ale mráz nepolevoval. Letěli nad vesnicemi plnými domů vytesaných z ledu. Z ohnišť stoupal dým, jak se ženy a muži žijící v Yalasti snažili bojovat proti neúprosné, nikdy nekončící zimě.

Na obzoru se objevila tmavá šmouha a rychle se přibližovala. Brzy už letěli nad rozlehlým Východním hvozdem. Theeta se snesla nad vršky vysokých ohňových sosen. Kmeny těchto majestátních stromů byly holé, ale koruny měly obrostlé lesklými zelenými listy, které byly pokryté hořlavou pryskyřicí. Vesničané ji chodili do lesů sbírat, aby si přilepšili ke svým ohňům.

Tarlan se snažil proniknout pohledem mezi klenbu větví, ale listí tu rostlo velmi hustě. „Kde je ten černolist?“ zeptal se.

„Dole,“ odpověděla Theeta. „Na kmenech.“

„Tamhle,“ křikla Nasheen a trhla zobákem. „Mezera.“

Theeta se střemhlav vrhla k průrvě v listoví. Tarlan sklonil hlavu a zavřel oči, zatímco jeho obrovitý okřídlený oř prolétl mezi větvemi do volného prostoru mezi kmeny.

Když Tarlan oči znovu otevřel, celý svět se kolem něj změnil. Nad hlavou měl místo modrého nebe zářivě zelený baldachýn. Kolem něj se tyčily nehybné, rovné kmeny ohňových sosen. Theeta mezi nimi kličkovala, zatímco Tarlan jí visel na zádech a tiskl se k jejímu peří. Kdyby před sebou neměl tak zoufale důležitý úkol, skoro by vyskal nadšením.

„Tady,“ řekla nakonec Theeta.

Po kmene jednoho obzvláště mohutného stromu se plazila rostlina se zakroucenými úponky a zplihlými černými listy. Černolist.

„To je ono!“ vykřikl Tarlan. „Leť blíž.“

Theeta se vznášela na místě co nejbliž ke kmeni. Tarlan natáhl paži, utrl hrst listů a nacpal je do kapsy svého pláště. Jejich temná barva se ostře odrážela od krvavě rudé podšívky.

Seethan, který za nimi přiletěl mezerou mezi korunami stromů, se najednou zjevil za jedním ze širokých kmenů.

„Muži,“ zasyčel. „Mnoho.“

Tarlan se podíval k zemi a spatřil lovce, jak se v řadě proplétají mezi stromy. Nejeli na koních, ale na losech, jejichž ohromná paroží se pohupovala do rytmu jejich kroků. Široká kopyta těchto velkých zimních zvířat nechávala ve sněhu hluboké stopy. I jezdcí měli na hlavách parohy, vyřezané ze dřeva a připevněné k přilbicím.

„Losí lovci!“ řekla Theeta.

Tarlanovi spadlo srdce do kalhot. Mirith ho už dávno varovala před nemilosrdnými lovci, kteří se potloukali po lesích a nelovili jen kvůli obživě. Lovili a vraždili všechno, co bylo schopné běžet, jen tak pro zábavu.

Všechno včetně lidí, pomyslel si Tarlan ponuře.

Ze zdola se ozval ryk. Jezdci na losech se rozptýlili a zvedli hlavy. Otevřeli ústa a začali křičet. Kolem Tarlanovy tváře prosvištěl šíp a vzápětí za ním ještě jeden.

„Rychle, Theeto!“ zařval. „Musíme zmizet!“

Obrovský pták se s vřískotem prudce otočil ve vzduchu. Dole na zemi jeden z jezdců seskočil ze svého losa a rozběhl se podél ostatních s hořící tyčí. Jednomu po druhém svým druhům zapaloval hlavice šípů.

„Leť!“ křikl Seethan. Pak se otočil a střemhlav se vrhl přímo k lovcům. Jeho stříbřitě peří na křídlech se mihlo ve vzduchu. Šest mužů napjalo tětivy a vystřelili na něj. Starý thorrod se smrtícím šípům vyhnul a hořící střely narazily do korun stromů.

V tu chvíli se listy pokryté hořlavou pryskyřicí vzňaly a oheň začal přeskakovat z větve na větve rychle jako blesk. Během pár vteřin byl les v plamenech.

Nahoře oheň, dole lovci. Není cesty ven!

Theeta s vriskáním bušila kolem sebe křídly a hnala se spalujícím žářem pryč. Všude kolem padala hořící smůla. Když jí dopadla na křídla, Tarlan ji rychle smetl dolů. Les kolem nich ale houstl, takže se Theeta musela otočit a letět přímo vstříc čekajícím lovcům.

Jeden z nich se postavil na hřbetě svého losa a máchl kopím. „Zkrotil jsi thorrody!“ zařval. „Ty čarodějnická špíno, z tvých ptáků budeme hodovat měsíc!“

„Thorroda nikdo nechytí!“ zakřičel mu v odpověď Tarlan a zuřivě mával vlastním kopím. Ale slova mu odumřela v hrdle.

Jak jen se z tohohle dostaneme?

„Tudy!“ Nasheen se snesla před kuckající Theetu a vedla ji ke vzdálené průrvě v korunách stromů. Seethan letěl za nimi. Lovci neváhali a začali je pronásledovat. Poháněli svoje losy zuřivým křikem a kopanci do slabin. Kolem tří thorrodů létaly hořící šípy, některé dopadly neškodně do sněhu, ale jiné podpalovaly další a další pryskyřicové listy.

„Už jsme skoro tam!“ zaječel Tarlan, když se nad nimi otevřela mezera mezi stromy. Jenže vtom se za nimi ozval hrozivý výkřik.

Tarlan se otočil a uviděl Seethana, jehož mohutná křídla se zachvěla a složila. Starý thorrod se převrátil na záda. Z hrudi mu trčel hořící šíp. Seethan se řítit dolů a jeho peří začalo hořet. Když dopadl na zasněženou zem, bylo celé jeho tělo v plamenech.

Theeta zaváhala a vyrazila ze sebe zděšený skřek. Vůdce lovců pod nimi přeskočil s losem Seethanovo tělo, napřáhl paži s kopím a zamířil přímo na Theetino srdce. Než na něj Tarlan stihl namířit vlastní kopí, prolétl vzduchem před Theetiným zobákem další hořící šíp. Tarlan ji zatahl za peří a donutil ji naklonit se na bok.

Šíp jí prolétl těsně kolem hlavy a zabodl se Tarlanovi do pravého nadloktí.

Projela jí pronikavá bolest. Už se neudržel, sklouzl z Theetických zad a řítil se k zemi. Poslední, co se mu prohnalo hlavou, než dopadl do bílé sněhové závěje, byla myšlenka na Míriith, osamělou v ledové jeskyni v horách.

Nakonec ji tedy přece zklamal.

Kapitola čtvrtá

„To je úplně špatná barva,“ prohlásila Elodie a zahodila další vzorek modrého hedvábí, který si vybrala u stánku s látkami na tržišti.

„Jak to?“ vzdychla Sylva. „Vždyť je to modrá, ne?“

„Ale není to ta správná modrá. Chci něco modrého jako...“ Elodie netrpělivě mávla rukou.

„Jako nebe?“

„Ne.“

„Jako řeka?“

„Ne.“

„Tak co teda, Elodie?“

„To budu vědět, až ji uvidím!“

Elodie rázným krokem přešla nádvoří k dalším stánkům. Zvedl se silný vítr a proměnil štůčky hedvábných a lněných látek ve vlající fábory. Sylva spěchala za Elodií.

„Co třeba tahle?“ ukázala na roli safírové látky u jednoho ze stánků.

„To je bavlna,“ ošklíbila se Elodie a ohrnula ret. „Copak ty nechceš, aby mi to na ples slušelo? Chceš, aby lord Vicerin vypadal jako starý škulil?“

„Otec říká, že budeme možná muset ples zrušit,“ řekla Sylva.

„Cože?“ To byla hrozná zpráva. Plesy na Vicerinském zámku byly vždycky dychtivě očekávanou událostí, plánovaly se dlouho dopředu a mluvilo se o nich široko daleko. Elodie o tomhle plese snila už několik týdnů. „To nemůže. Švadleny čekají, aby mi mohly ušít šaty. Mají na ně jenom tři dny a...“

„Elodie, moc mě to mrzí, ale otec má pro jednu úplně jiné starosti.“

„Jak to myslíš?“ Elodie si nedokázala představit, co by mohlo být důležitější než nadcházející ples.

Sylva ji zavedla na tiché místo mezi dvěma stánky. „Nikomu to neříkej, ale slyšela jsem od otce, že královská armáda dorazila k Severnímu údolí.“

„Ale to je přece spousta mil daleko! A nemáme tam snad svoje lidi, aby to vojsko zastavili?“

„Ano. Ale otec tvrdí, že královské jednotky už teď ovládají řadu hraničních cest. Myslí si, že naši spojenci už na to nestačí.“ Sylviny šedé oči byly vážné. „Elodie, tihle obchodníci měli velké štěstí, že sem proklouzli — příští měsíc už možná žádný trh nebude. A kdoví, jestli budou boje pokračovat, možná se vojáci dostanou až k zámku a začnou ho obléhat!“

Elodie vzhlédla ke zdem z červeného kamene zakončeným cimbuřím. Stánky, které se pod nimi choulily, vypadaly tak malé a nicotné. Tržiště bylo plné barev a hlomozu, ale přece jen se zdálo tak nějak vratké, spíchnuté horkou jehlou, jako by ho trhovci mohli kdykoli zase rozložit a honem zmizet. Několik z nich dokonce na sobě mělo lehké brnění. Elodie si nevzpomínala, že by kdy něco takového viděla. Copak si vážně mysleli, že by vojsko krále Brutana zaútočilo na pár chatrných dřevěných stánků?

„Já nevím, čeho se všichni tak bojí,“ zavrtěla hlavou Elodie. „Vždyť jsme tady v bezpečí. A vůbec, lord Vicerin přece všechno vždycky dá do pořádku.“

Sáhla po kusu lesklého tyrkysového hedvábí a omotala si ho kolem krku. „Co tohle? Není to moc dozelená?“

„Už tu jsme příliš dlouho,“ vytrhla jí Sylva látku z ruky a vrátila ji na stůl. Trhovec, hladově vypadající muž s dychtivými očima, si je zkoumavě prohlížel. „Otec chce, abychom byly před polednem zpátky.“

„Nikam nejdu, dokud nenajdu látku na šaty. Klidně si běž, jestli tě nakupování nebaví. Já žádnou gardedámu nepotřebuju.“

Sylva frustrovaně vzdychla. Elodie s ní i přes svoje rozhořčení soucítila. Sylva jí nechtěla dělat ochranitelku o nic víc, než si Elodie přála být ochraňována. Měla Sylvu ráda a byla by radši, kdyby jejich vztah mohl být jednodušší.

Kéž bys doopravdy byla moje sestra, pomyslela si.

Elodie procházela podél řady stánků. Sylva jí jako obvykle šla v patách jako stín. Když Elodie zahnula doleva, zahnula doleva i Sylva. Když se Elodie zastavila, zastavily se obě.

Bylo to k zbláznění.

Elodie si vykasala sukně a rozběhla se bludištěm stánků. Míjela trakaře plné čerstvé zeleniny, sklizené na rozlehlých polích v Ritherlee. Byly tu brambory a mrkve a spousta dalších věcí. Velký dvoukolák se s vrzáním prohýbal pod nákladem sudů plných piva a melasy. V jedné z uliček se u stánků jako obří kyvadla houपालy velké kusy masa.

„Elodie!“ ozval se za dívkou Sylvin křik. „Počkej na mě!“

Elodie zahnula za roh a zahlédla dceru lorda Vicerina, jak za ní klopýtá ve svých drahých botách na podpatku. Ve zrudlé tváři se jí zračila úzkost.

„Tak si mě chyť!“ zasmála se Elodie a uskočila za stánek přetékající cínovými kotlíky a poháry.

Čím déle jejich honička trvala, tím zábavnější a směšnější to Elodii připadalo. Elodiina totožnost byla tajemstvím pro všechny kromě nejuzšího rodinného kruhu lorda Vicerina. Pravda byla

taková, že Elodie byla jako dcera krále Brutana předurčena stát se jednoho dne královnou Toronie. Proč by jinak lord Vicerin vedl s Brutanem válku, když ne proto, aby na trůn dosadil svou adoptovanou dceru? Copak si Sylva vážně myslí, že by Elodie od takového osudu utekla?

Kdyby mě jen nechali odejít, došlo by jim, že tu ve skutečnosti chci zůstat.

Pak ji upoutal záblesk barvy a Elodie se zarazila. Stála před dalším stánkem s látkami, ale tyhle byly mnohem krásnější, než jaké zatím na trhu viděla. Přejížděla prsty po štůčcích a probírala se rolemi. Tahle látka je moc hrubá, tahle příliš světlá, ta zas moc tmavá...

„Máte ještě další?“ křikla Elodie, ale stará trhovkyně, které stánek patřil, se právě věnovala jinému zákazníkovi, vysokému muži v dvorském šatu, a nevšimla si jí. Elodie si dotčeně založila ruku v bok. „Povídám, máte...“

„Přestaň!“ ozval se hlas těsně u jejího ucha. „Přestaň se chovat jako malý rozmazlený fracek!“

Elodie se prudce otočila na patě a zírala do Sylviny upoceně tváře.

„Jak se opovažuješ takhle mluvit s následnicí trůnu?“ prskala. Chtěla Sylvu praštit nebo s ní zatřást. Co ji to popadlo, říkat takové věci? Jak si něco takového mohla třeba jen pomyslet?

A proč ji ta slova tak bolestně zasáhla?

„Ticho, Elodie,“ sykla Sylva. „Dávej si pozor na jazyk. Nikdo se nesmí dozvědět, kdo doopravdy jsi.“

„Já si mám dávat pozor na jazyk? Vážně? Co kdyby sis nejdřív dávala pozor ty a nenadávala mi do fracků?“

„Do fracků?“ opakovala zmateně Sylva. „Kdo ti nadával do fracků?“

„Ty. Řekla jsi...“

„Elodie, já nic neříkala. Jen jsem k tobě přišla a tys na mě začala křičet. S kým ses tu bavila?“

Hlomoz tržiště na zlomek vteřiny odumřel a Elodie se octla v osamělé bublině ticha. V uších jí hučelo. Zírala do Sylviny upřímné, zrůžovělé tváře a neviděla v ní nic než starost a obavy. Pak bublina praskla a svět se kolem ní znovu dal do pohybu.

„Jen jsem myslela, že něco slyším,“ zamumlala.

Vydaly se mezi stánky zpátky k jižnímu konci tržiště, odkud přišly. Elodie měla najednou nakupování plné zuby. Možná to první hedvábí, co viděly, nebylo zase tak hrozné.

Mezi kroky se kolem sebe nenápadně rozhlížela a očima přejížděla stíny mezi stánky. Tohle nebylo poprvé, co slyšela podivné hlasy. Jednou seděla ve velkém sále Vicerinského zámku a nějaký starý muž jí něco pošeptal do ucha. Jenže v místnosti žádný stařec nebyl. Jindy slyšela smích, který se k ní linul oknem z růžové zahrady pod jejími komnatami. V noci ji zase volaly hlasy zpoza šatů ve skříni.

Sylva se možná bála, že lidé zjistí, že její adoptovaná sestra je ve skutečnosti princezna. Elodiin strach byl ale mnohem horší. Co když lord Vicerin zjistí, že slyší hlasy? Řekne si, že je šílená, a pošle ji ze zámku pryč.

To se přece s bláznou dělá.

Co když přesně to udělala před lety její pravá matka, když zjistila, že s její dcerou je něco v nepořádku?

Během chvilky stály zase před prvním stánkem s látkami. Elodie ukázala na nejbližší štůček modrého hedvábí. „Tuhle,“ pronesla bezvýrazně. Její touha najít přesně ten správný odstín modré zmizela spolu s tím podivným hlasem.

Zatímco štrachala v měšci, aby našla náležitý obnos, uviděla za jedním ze stanů rudovlasou dívku. Byla vysoká a o něco starší než Elodie, možná stejně stará jako Sylva. Dlouhá sukně jí vlála ve větru a paprsky poledního slunce se odrážely od něčeho, co skrývala pod ní. Byl to krátký meč v otevřené pochvě, kterou měla připevněnou ke stehnu. Kráčela přímo k nim a upírala pohled na Elodii.

Elodie měšec rychle uklidila.

„Co se děje?“ ptala se Sylva.

„Něco je špatně,“ špitla Elodie. S bušícím srdcem chytila Sylvu za ruku. „Pojď.“ Druhou rukou instinktivně nahmatala smaragdový přívěsek, který nosila na řetízku kolem krku. Tiskla zelený draho-kam v prstech jako vždycky, když byla rozrušená.

„Ty už si nechceš koupit to hedvábí?“ divila se Sylva.

Rudovlasá dívka si odrhнула pramen vlasů z obličeje a mrkla na stranu. Elodie sledovala její pohled a spatřila mladého muže v zelené tunice, stojícího vedle stanu s pivem. Když dívka poho-dila vlasy, sotva znatelně přikývl.

Vtom se stánek s látkami bez varování převrátil a role hedvábí se rozletěly po zemi. Elodiin modrý štůček se rozvinul jako nebeský běhoun. Vzápětí se skácel i stánek se zeleninou a lidé se dali do křiku. Někdo zvedl hlávku zelí a hodil ji do davu. Kolem prolétla dřevěná miska. Na tržišti se strhlo několik potyček.

Sylva stiskla Elodiinu ruku pevněji... ale najednou byla pryč. V tu chvíli se bůhvíodkud zjevil tlustý chlap a narazil do Elodie tak silně, že se málem poroučela k zemi. Když se jí konečně po-vedlo získat zase rovnováhu, unášel ji oceán těl a po Sylvě nebylo nikde ani stopy.

„Sylvo!“ zaječela vyděšeně Elodie.

Pokusila se prodat davem pryč. Kde se tu všichni ti lidé vzali? Vtom se k jejím uším doneslo nezaměnitelné zasyčení kovu o kov. Někdo tasil meč.

Měla snad Sylva pravdu? Copak se královská armáda už dostala až na zámek a chystala se ho obsadit?

„Elodie!“

V davu se objevila Sylvina uplakaná tvář s vytřeštěnýma očima, ale o chvíli později zase zmizela. Elodie rozrážela těla kolem sebe a uhýbala předmětům, které jí létaly nad hlavou. Ale Sylva byla pryč.

